

Daniels bok – nummer førtito

Forbindelsesledd

Jeff Pippenger

2024-01-06

Johannes Døperen var en profetisk forbindelseslenke.

«Profeten Johannes var det forbindende ledd mellom de to husholdningene. Som Guds representant trådte han frem for å vise forholdet mellom loven og profetene og den kristne husholdning. Han var det mindre lys, som skulle etterfølges av et større. Johannes' sinn ble opplyst av Den Hellige Ånd, for at han skulle kaste lys over sitt folk; men intet annet lys har noensinne skint eller vil noensinne skinne så klart over falne mennesker som det som utgår fra Jesu lære og eksempel. Kristus og Hans gjerning var bare dunkelt forstått slik den var forbilledlig fremstilt i de skyggefulle ofrene. Selv Johannes hadde ikke fullt ut fattet det framtidige, udødelige liv gjennom Frelseren.» Alfa og Omega, 220.

Jesus var også en profetisk sammenbindende lenke.

«Kristus har banet veien fra jorden til himmelen. Han utgjør bindeleddet mellom de to verdener. Han bringer Guds kjærlighet og nedlatenhet til mennesket, og fører mennesket opp ved sine fortjenester til å møte Guds forsoning. Kristus er veien, sannheten og livet. Det er et hardt arbeid å følge etter, skritt for skritt, smertefullt og langsomt, fremover og oppover, på renhetens og hellighetens sti. Men Kristus har sørget rikelig for å meddele ny kraft og guddommelig styrke ved hvert fremadskridende steg i det guddommelige liv. Dette er den kunnskap og erfaring som alle hendene på kontoret ønsker, og må ha, ellers fører de daglig vanære over Kristi sak.» Testimonies, bind 3, 193.

Døperen Johannes' profetiske gjerning omfattet å knytte den jordiske husholdning sammen med den himmelske helligdom. De første ordene Johannes uttalte da han først så Jesus, var:

Den neste dag ser Johannes Jesus komme til seg og sier: Se, Guds lam, som bærer bort verdens synd. Johannes 1,29.

Men selv om Johannes skulle identifisere overgangen fra det gamle Israel til det åndelige Israel, var hans forståelse av denne overgangen begrenset.

«Kristus sa, til forsvar for Johannes: 'Men hva gikk dere ut for å se? En profet? Ja, sier jeg dere, og mer enn en profet.' Johannes var ikke bare en profet som skulle forutsi fremtidige hendelser, men han var et løftets barn, fylt av Den Hellige Ånd fra sin fødsel, og var ordinert av Gud til å utføre et særskilt verk som reformator, ved å berede et folk til å ta imot Kristus. Profeten Johannes var bindeleddet mellom de to husholdningene. »

Jødernes religion bestod, som en følge av deres frafall fra Gud, for det meste i seremonier. Johannes var det mindre lys, som skulle etterfølges av et større lys. Han skulle ryste folkets tillit til deres tradisjoner, kalle deres synder i erindring og lede dem til omvendelse, slik at de

kunne være beredt til å verdsette Kristi gjerning. Gud meddelte Johannes ved inspirasjon og opplyste profeten, for at han kunne fjerne overtroen og mørket fra de oppriktige jøders sinn, som gjennom falsk lære i generasjoner hadde samlet seg over dem.

«Den ringeste disippel som fulgte Jesus, som var vitne til hans mirakler og lyttet til hans guddommelige undervisning, og hørte de trøstende ord som falt fra hans lepper, var mer privilegert enn Johannes Døperen, for han hadde et klarere lys. Intet annet lys har skint, eller vil noen gang skinne, over den syndige, falne manns forstand, enn det som ble, og blir, meddelt gjennom Ham som er verdens lys. Kristus og hans misjon var bare dunkelt forstått gjennom de skyggefulle ofrene. Selv Johannes tenkte at Kristi rike skulle være i Jerusalem, og at han ville opprette et timelig kongerike, hvis undersåtter ville være hellige.» Review and Herald, 8. april 1873.

Apostelen Paulus var også en profetisk bindeleddprofet som skulle identifisere de profetiske anvendelsene av den bokstavelige overgangen til det åndelige. Han forstod at det bokstavelige Jerusalem ikke lenger var profetiens Jerusalem, for det var da gått over til det himmelske Jerusalem.

For denne Hagar er Sinai-fjellet i Arabia og svarer til det nåværende Jerusalem, som er i trelldom med sine barn. Men det Jerusalem som er der oppe, er fritt, og det er vår alles mor. Galaterne 4:25, 26.

I kapittel to i 2 Tessalonikerbrev, som vi har betraktet, påviste Paulus at det bokstavelige hedenske Roma var den makten som holdt det åndelige pavelige Roma tilbake fra å bestige tronen inntil år 538. I kapitlet identifiserer han at «syndens menneske», som sitter i Guds tempel, var den samme «konge» som Daniel identifiserte i kapittel elleve, vers trettiseks. Beviset for at «kongen i nord» i de seks siste versene av Daniel elleve er pavedømmet, ble nøkkelen til å etablere den sannhetens rammeverk som Future for America benyttet ut fra kunnskapsøkningen i 1989.

I det samme kapitlet identifiserte Paulus det hedenske Romas verk med å holde pavedømmets fremvekst tilbake, inntil den tid da det hedenske Roma skulle bli tatt bort, og identifiserte dermed at «det daglige» i Daniels bok var det hedenske Roma. Denne sannheten ble selve nøkkelen til å etablere den sannhetsrammen som frembrakte kunnskapsøkningen i 1798.

I William Millers historie ble budskapet forkynt da en overgang fra den filadelfiske til den laodikeiske bevegelsen skulle finne sted. I Future for Americas historie finner nå overgangen fra en laodikeisk bevegelse til den filadelfiske bevegelsen sted.

Sannheten som Paulus la fram i 2 Tessalonikerbrev, og som identifiserte overgangen fra det bokstavelige hedenske Roma til det åndelige pavelige Roma, ble rammen for Millers profetiske forståelse. Både Johannes Døperen og Paulus ble oppreist for å forklare overgangen fra det bokstavelige til det åndelige. William Miller ble forutbildet ved Johannes Døperen, og i hans gjerning var det avgjørende at han erkjente forholdet mellom og overgangen fra hedensk og pavelig Roma, den overgangen som Johannes ble oppreist for å identifisere.

Det finnes fem henvisninger til «det daglige» i Daniels bok, og de går alltid forut for et symbol på den pavelige makt. I sammenhengen med den profetiske overgangen vi betrakter, omfatter alle fem henvisningene overgangen fra det bokstavelige Roma til det åndelige Roma. «Det daglige» i Daniels bok er en av de sannhetene som er fremstilt på Habakkuks to tavler, og er derfor en grunnleggende sannhet som skulle forsvares; en sannhet som til slutt ville bli tildekket med falske og forfalskede juveler og mynter. Det er ikke tilfeldig at enhver sannhet som er fremstilt på de to hellige tavlene, har direkte inspirerte stadfester i Ellen Whites skrifter. Å forkaste noen av de grunnleggende sannhetene (innbefattet «det daglige»), er samtidig å forkaste Profetiens Ånds autoritet.

«Så så jeg med hensyn til ‘det daglige’ at ordet ‘offer’ ble tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte domstidens rop. Da enheten besto, før 1844, var nesten alle forenet om den rette forståelsen av ‘det daglige’; men siden 1844 har, i forvirringen, andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt.» Review and Herald, 1. november 1850.

De som «gav domstidens rop», forstod «det daglige» som et symbol på hedenskapet, og/eller det hedenske Roma. Deres forståelse omfattet det faktum at de erkjente at ordet «offer» ikke hørte hjemme i avsnittet i Daniel, hvor det var blitt tilføyd av oversetterne (ved menneskelig visdom) av King James-Bibelen. Pionerenes forståelse innbefattet også at «det daglige» alltid ble fremstilt i forbindelse med ett av de to symbolene på den pavelige makt, og at hedenskapet («det daglige») alltid gikk forut for det pavelige symbolet. De ble alltid identifisert i den rekkefølgen de trådte inn i den profetiske historien. Daniels bok og Johannes’ åpenbaring avviker aldri fra den historiske rekkefølgen der hedenskapet går forut for pavedømmet, og når Johannes’ åpenbaring innfører den tredje ødeleggende makten, den falske profet, blir denne rekkefølgen alltid opprettholdt.

Uten Paulus’ undervisning om at profetiens bokstavelige ting gikk over til det åndelige i den tidsperioden som hører korset til, oppstår det et dilemma med Kristi forutsigelse om Jerusalems ødeleggelse, slik den finnes i alle evangeliene unntatt Johannes. De to symbolene på pavedømmet som er knyttet til «det daglige» i Daniels bok, er ødeleggelsens styggedom og ødeleggelsens overtredelse. Disse to symbolene representerer dyrets merke (styggedommen) og dyrets bilde (overtredelsen).

Overtredelsen som tillater pavedømmet å myrde dem det anser som kjettere, er sammenføyningen av kirke og stat, med kirken som den styrende part i forholdet. Slik fremstiller Daniel sammenføyningen av kirke og stat, som er bildet av det pavelige dyret, som ødeleggelsens overtredelse. Bibelen identifiserer avgudsdyrkelse som en vederstyggelighet, og all avgudsdyrkelsen til den pavelige makt er representert ved dens avgudssabbat, som Johannes kaller dyrets merke, og Daniel kaller den ødeleggende vederstyggelighet.

Og ut fra en av dem kom det fram et lite horn, som vokste overmåte stort mot sør og mot øst og mot det fagre landet. Og det vokste seg stort, like til himmelens hær; og det kastet noen av hæren og av stjernene ned til jorden og trampet på dem. Ja, det opphøyet seg selv like til hærens fyrste, og ved ham ble det daglige offer tatt bort, og hans helligdoms sted ble styrtet ned. Og en hær ble gitt over til ham mot det daglige offer på grunn av overtredelse, og det

kastet sannheten til jorden; og det handlet og hadde framgang. Daniel 8:9–12.

Vi vil behandle disse versene mer inngående i en annen artikkel, men i vers elleve var den makten som opphøyet seg mot Kristus, det hedenske Roma, da de forsøkte å drepe ham ved hans fødsel og deretter til sist gjorde det ved korset. Verset sier at «ved ham» (det hedenske Roma) ble «det daglige tatt bort». Det hebraiske ordet som er oversatt med «tatt bort», er «rum», og det betyr «å løfte opp og opphøye». Det hedenske Roma skulle løfte opp og opphøye hedenskapets religion, og nettopp dette gjorde de i historien. Derfor kalles de «det hedenske» Roma.

Det neste verset identifiserer at det pavelige Roma fikk en «hær» (militær makt), som var imot, eller skulle overvinne, «det daglige» (hedenskapet). Også dette er et historisk faktum, for militær styrke ble tatt i bruk av pavedømmet (selv om det aldri har hatt sin egen hær) for å overvinne den hindring som var lagt på dets vei mot makten. Denne makten kom fra det hedenske Roma. Den militære makten som det benyttet, ble gitt det gjennom «overtredelse», for overtredelsen som gjorde det mulig for det å kontrollere hærene til de konger som satte det på tronen i året 538, var overtredelsen bestående i foreningen av kirke og stat. Først omtales det hedenske Roma i vers elleve, idet studenten gjøres oppmerksom på at det hedenske Roma ville reise seg mot Kristus, og at det ville opphøye hedenskapets religion.

Det neste verset beskriver overtredelsen i sammenslutningen av kirke og stat som gjorde det mulig for pavedømmet å overvinne og fjerne den tilbakeholdende makten som det hedenske Roma hadde utøvd mot henne. Historien stadfester anvendelsen av begge disse versene. «Det daglige» representerer enten det hedenske Roma, makten som stod imot Kristus, eller hedenskapets religion som ble opphøyet av det hedenske Roma. Symbolet «det daglige» etterfølges deretter av pavedømmet, idet det identifiserer overtredelsen av kirke og stat, som er det som utrunder pavedømmet med en hær til å utføre sitt skitne arbeid. Daniels tredje bruk av «det daglige» er spørsmålet som frembringer svaret, og dette er adventismens sentrale søyle.

Så hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge skal synet vare om det daglige offer og den ødeleggende overtredelse, så både helligdommen og hæren blir overgitt til å trækkes ned? Daniel 8:13.

I dette verset stilles spørsmålet om hvor lenge synet skal vare, og det etterspør således et svar som angir varighet, og ikke et tidspunkt. Spørsmålet gjelder ikke på hvilken dato synet skal oppfylles, men hva synets varighet er. Verset spør ikke: «Når?», det spør: «Hvor lenge?» Synet handler om hedenskapets ødeleggende makter, fremstilt som «det daglige», og pavemakten, slik den fremstilles ved pavedømmets overtredelse, som fullbyrdes når hun driver hor med jordens konger. Disse to ødeleggende maktene, hedenskapet etterfulgt av pavemakten, skulle trække helligdommen og hæren ned i en periode på «sju tider».

Det er viktig å erkjenne at nedtrampingen av den bokstavelige helligdommen, som begynte på Babylons tid og fortsatte fram til ødeleggelsen av Jerusalem ved det hedenske Roma i år 70 e.Kr., ble utført av hedenske makter fra historiens begynnelse til dens slutt. Det var således bokstavelig hedenskap, i flertall, som trampet ned den bokstavelige helligdommen og den bokstavelige hærske (Guds folk). Men det var det åndelige Roma som trampet ned det åndelige Jerusalem og

det åndelige Israel.

Men forgården som er utenfor templet, skal du la være og ikke måle; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trække under fot i førtito måneder. Og jeg vil gi makt til mine to vitner, og de skal profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekk. Åpenbaringen 11:2, 3.

Døperen Johannes var en profetisk forbindelseslenke som identifiserte dispensasjonsskiftet fra den jordiske helligdommen til den himmelske, uten å kjenne fylde av sin gjerning. Paulus var en profetisk forbindelseslenke som identifiserte dispensasjonsskiftet fra det bokstavelige Israel (hæren) til det åndelige Israel. Jerusalem som ble nedtrådt i førtito måneder, var det åndelige Jerusalem.

«De perioder som her nevnes — førtito måneder» og «ett tusen to hundre og seksti dager» — er de samme og fremstiller begge den tid da Kristi menighet skulle lide undertrykkelse fra Roma. De 1260 år med pavelig overhøyhet begynte i år 538 e.Kr. og ville derfor opphøre i 1798. På den tid drog en fransk hær inn i Roma og gjorde paven til fange, og han døde i landflyktighet. Selv om en ny pave snart etterpå ble valgt, har det pavelige hierarki siden aldri vært i stand til å utøve den makt som det tidligere hadde hatt.» The Great Controversy, 266.

Paulus fastslo at ved overgangen som fant stad i krossens historie, vart det åndelege Jerusalem, som «er der oppe», den byen Gud valde å setja namnet sitt på, og det bokstavlege Jerusalem slutta å vera det Jerusalem som bibelprofetien talar om.

For denne Hagar er fjellet Sinai i Arabia og svarer til det Jerusalem som nå er, og hun er i trelldom sammen med sine barn. Men det Jerusalem som er der oppe, er fritt, og det er mor til oss alle. Galaterne 4:25, 26.

Denne sannhet er avgjørende å forstå rett, og den falske anvendelsen av det bokstavelige Jerusalem som symbolet i Bibelens profeti er en del av det bedrag som ble skapt av jesuittene for å undergrave sannheten om at paven i Roma er antikrist. Denne falske læren frembringer innen den frafalne protestantismen en tro som får dem til uriktig å se på den moderne jødiske staten Israel som et profetisk symbol. Det bokstavelige Jerusalem opphørte å være Guds Jerusalem på korsets tid.

«Jerusalems by er ikke lenger et hellig sted. Guds forbannelse hviler over den på grunn av forkastelsen og korsfestelsen av Kristus. En mørk skyldfleck hviler over den, og aldri mer skal den være et hellig sted før den er blitt rensset ved himmelens rensende ild. På den tid da denne syndsforbannede jord blir rensset for enhver syndens flekk, skal Kristus igjen stå på Oljeberget. Når Hans føtter hviler på det, skal det kløves, og bli til en stor slette, beredt for Guds by.» Review and Herald, 30. juli 1901.

Relevansen av skillet mellom det bokstavelige Jerusalem og det åndelige Jerusalem vil bli behandlet når vi betrakter Kristi profeti om verdens ende. Den fjerde gangen Daniel identifiserer «det daglige», er i kapittel elleve.

Og hærstyrker skal stå til hans tjeneste, og de skal vanhellige styrkens helligdom og ta bort det daglige offer, og de skal sette opp ødeleggelsens styggedom. Daniel 11:31.

Dette verset identifiserer det hedenske Romas verk med å plassere pavedømmet på jordens trone i året 538. «Armene» representerer den militære styrken til det hedenske Roma som stod opp for pavedømmet, begynnende med Klodvig, frankernes konge, i året 496. Ulike europeiske konger arbeidet for pavedømmets innsættelse etter Klodvig, men verset identifiserer fire ting de europeiske kongene (armene) gjorde for pavedømmet, etter at de hadde overtrådt ved å inngå en allianse mellom kirke og stat med Tyrus' skjøge.

Da de først stilte seg på pavemaktens side, «besudlet» eller ødela de byen Roma, som var symbolet på styrken både i det hedenske og det pavelige Roma. Versets besudling ble utført gjentatte ganger gjennom årene, idet byen Roma ble utsatt for vedvarende militære angrep. Disse europeiske kongene (armene) skulle også «ta bort det daglige». Det hebraiske ordet som i dette verset er oversatt med «ta bort», er ikke «rum», slik det var i kapittel åtte. I dette verset er ordet som er oversatt med «ta bort», «sur», og det betyr å fjerne. Armene til de europeiske kongene skulle fjerne den hedenske motstanden mot pavemaktens fremvekst i året 508. Deretter, i året 538, skulle disse armene sette pavemakten på jordens trone. Så, ved konsilet i Orléans, i nettopp det året, innførte pavemakten en søndagslov.

Søndag som en tilbedelsesdag er det søster White kaller den «avguds»-sabbaten, og avgudsdyrkelse er den fullkomne bibelske definisjonen av ordet «styggedom». I året 538 reiste det hedenske Romas armer den ødeleggende styggedom.

«Alle som vil opphøye og tilbe avgudssabbaten, en dag som Gud ikke har velsignet, hjelper djevelen og hans engler med hele kraften av den evne Gud har gitt dem, og som de har fordreid til gal bruk. Inspirert av en annen ånd, som forblinder deres dømmekraft, kan de ikke se at opphøyelsen av søndagen fullt og helt er den katolske kirkes institusjon.» Selected Messages, bok 3, 423.

Profetien og historien stadfester den anvendelsen vi nettopp har identifisert for vers trettien. Når vi sier at profetien stadfester denne anvendelsen, sikter vi til det forhold at det finnes andre profetier som behandler disse samme forhold, uten å trekke dem inn i drøftelsen på dette tidspunkt. Den femte og siste gangen Daniel bruker «det daglige», finnes i kapittel tolv.

Og fra den tid da det daglige offer blir tatt bort, og den ødeleggende styggedom blir satt opp, skal det gå ett tusen to hundre og nitti dager. Salig er den som venter og når fram til ett tusen tre hundre og fem og tretti dager. Daniel 12:11, 12.

Profeti og historie stadfester at i året 508 tok motstanden mot pavedømmets framvekst i det vesentlige slutt, da den siste av tre geografiske hindringer (goterne) ble rykket opp, slik Daniel kapittel sju angir.

Jeg gav akt på hornene, og se, det steg opp et annet, lite horn iblant dem; foran dette ble tre av de første hornene rykket opp med roten. Og se, på dette hornet var det øyne lik menneskeøyne og en munn som talte store ord. Daniel 7:8.

De tre hornene som blir fjernet, er illustrert på de to hellige tavlene, og da den tredje av disse tre geografiske hindringene ble drevet ut av byen Roma i året 508, ble motstanden mot den pavelige makts fremvekst tatt bort. Oppreisningen det henvises til i vers elleve, representerer de tretti årene mellom 508 og 538. Den angir tretti år da forberedelsen til å opprette syndens menneske i Guds tempel ble fullført.

Ordet som er oversatt med «tas bort», er også «sur», som betyr å fjerne, og i 508 ble motstanden mot pavedømmets oppkomst fjernet (tatt bort). Fra den datoen fører tolv hundre og nitti år deg til 1798 og pavedømmets dødelige sår. Tretten hundre og trettifem dager fører deg til den første skuffelsen og begynnelsen på ventetiden helt ved slutten av året 1843. Verset lover en velsignelse til dem som «kommer» til 1843. Ordet «kommer» betyr å berøre. Den første dagen i 1844 markerer den første skuffelsen, men den siste dagen i 1843 berører det første øyeblikket av 1844. Den siste dagen i et år berører den første dagen i det følgende året. Velsignelsen som er knyttet til denne datoen, stadfestes av historie og profeti.

Vi vil fortsette vår behandling av betydningen av «det daglige» som en grunnleggende sannhet i den neste artikkelen.

«Alle budskapene som ble gitt fra 1840–1844, skal nå fremholdes med kraft, for det er mange mennesker som har mistet sin orientering. Budskapene skal gå til alle menighetene.

«Kristus sa: ‘Salige er deres øyne, fordi de ser, og deres ører, fordi de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det dere ser, og har ikke sett det; og å høre det dere hører, og har ikke hørt det’ [Matteus 13:16, 17]. Salige er de øyne som så de ting som ble sett i 1843 og 1844.

«Budskapet ble gitt. Og det bør ikke være noen forsinkelse i å gjenta budskapet, for tidens tegn går i oppfyllelse; avslutningsverket må fullføres. Et stort verk vil bli utført på kort tid. Et budskap vil snart bli gitt etter Guds bestemmelse, og det vil svulme opp til et høyt rop. Da skal Daniel stå fram på sin plass for å avlegge sitt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 21, 437.